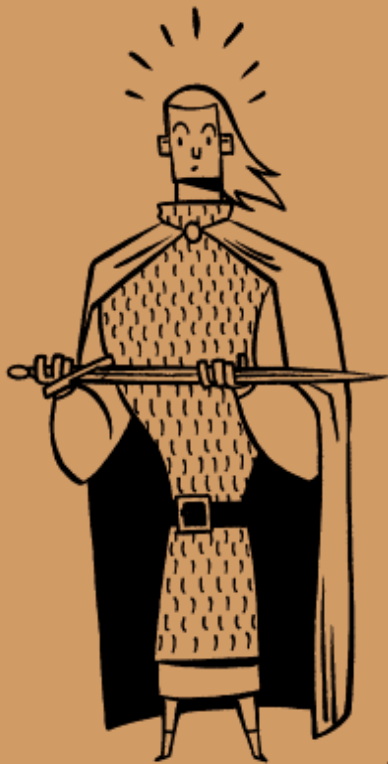
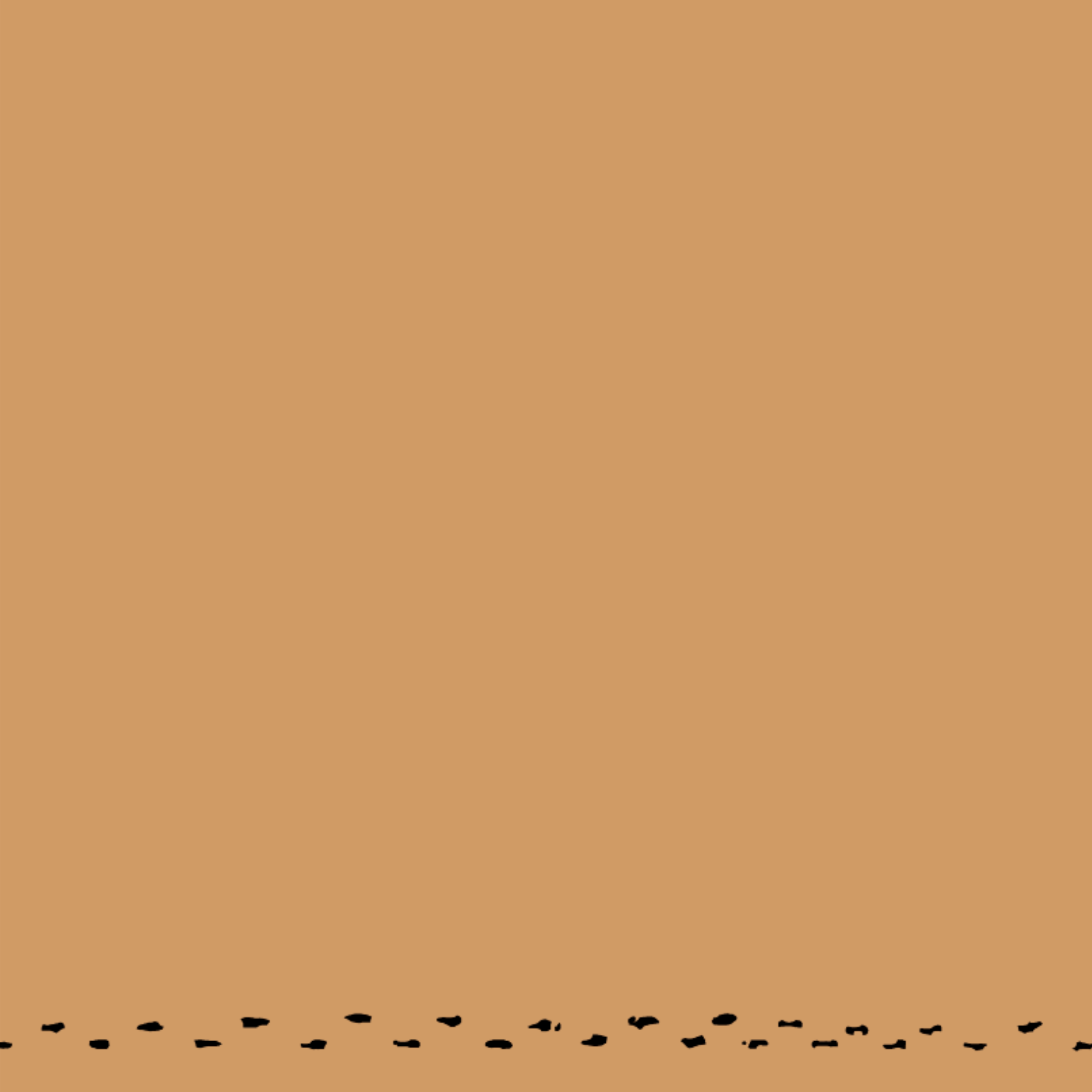

L'espasa d'en Soler de Vilardell

Primera edició: Sant Celoni, abril de 2011
© Josep Busquet, 2011, per l'adaptació · © Pol Cunyat, 2011, per les il·lustracions
© Ajuntament de Sant Celoni, 2011, per l'edició
Assessorament: Josep M. Abril i Marta Miralles
Assessorament lingüístic: Oficina de Català de Sant Celoni
Impressió: Impremta Pagès
Dipòsit legal:
Tiratge: 2000 exemplars

No és permesa la reproducció total o parcial d'aquest llibre, ni el seu tractament informàtic, ni la transmissió en cap forma o per qualsevol mitjà, ja sigui electrònic, mecànic, per fotocòpia, per registre o altres mètodes, sense el permís previ i per escrit dels titulars del *copyright*.

L'espasa d'en Soler de Vilardell

Llegenda popular

Adaptació: Josep Busquet • Il·lustracions: Pol

Ajuntament de
Sant Celoni

Segons la llegenda, fa molt de temps la gent de Sant Celoni vivia amb por perquè un drac ferotge tenia el seu cau ben a prop del camí ral. Aleshores viatjar per la comarca era un perill!

Prop de la vila emmurallada de Sant Celoni, al
peu de la muntanya de Montnegre, hi vivia un
cavaller valent, en Soler, senyor de Vilardell.

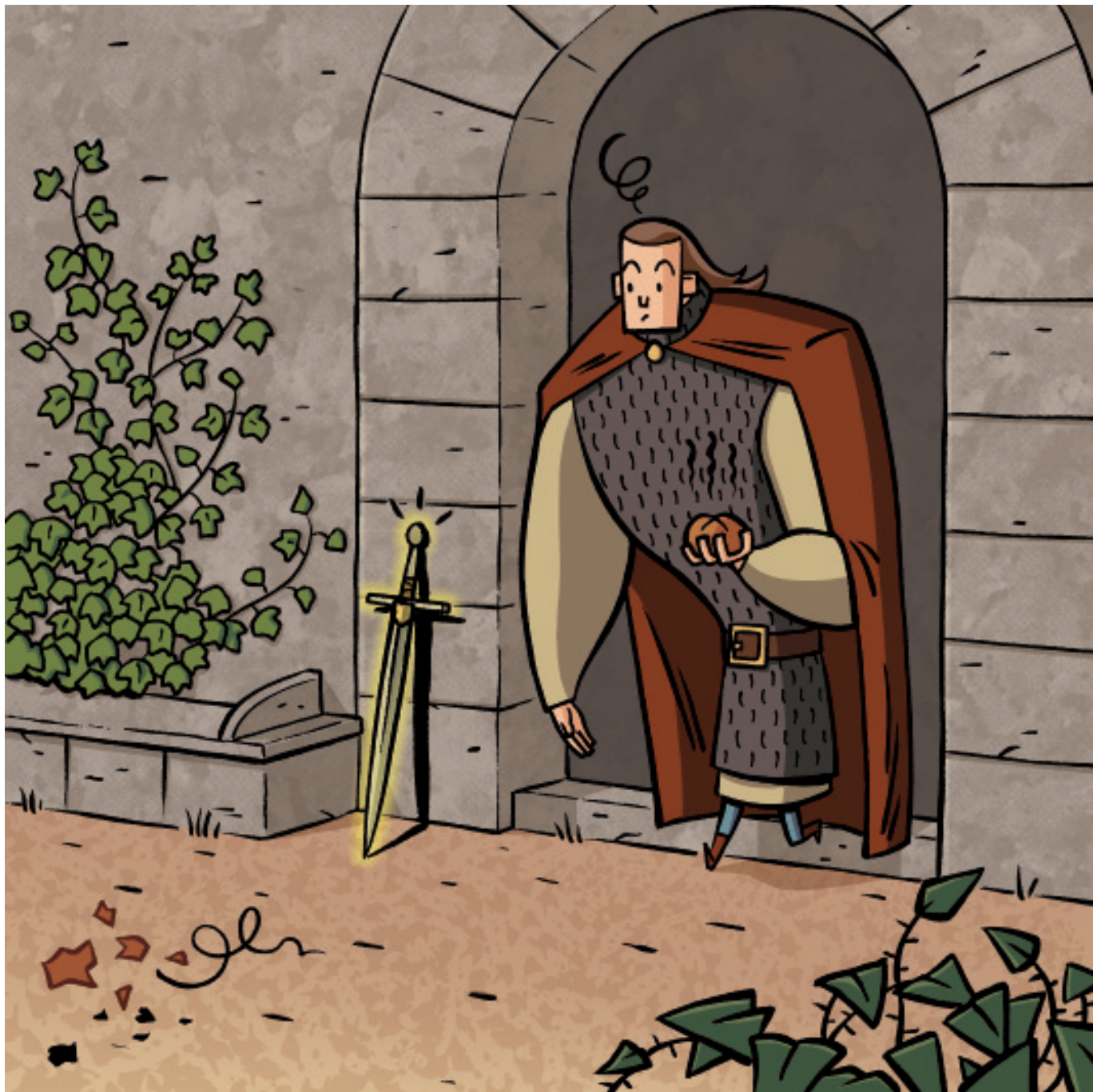

Un dia, en Soler de Vilardell va trobar a la porta de casa un captaire que, mort de gana, li va demanar alguna cosa per menjar.

En Soler es va compadir del pobre home i va entrar a buscar un pa rodó. Quan va sortir, però, el pidolaire havia desaparegut, i en el seu lloc hi va trobar una espasa que lluïa com el sol.

Va agafar l'espasa i va veure que tenia alguna cosa especial. La va provar amb un roure centenari i aquest es va esberlar com una canya. Després va donar un cop a una gran roca, i es va partir com un formatge.

En Soler es va quedar bocabadat, no es podia creure el que estava veient, allò era un miracle!

No va trigar en adonar-se que aquell captaire no era una persona qualsevol. Li havia dut aquella espasa màgica, una espasa de virtut, per un motiu ben clar: matar el drac que atemoriria la població.

I així, l'endemà, en Soler es va llevar de bon matí i es va preparar per complir la seva missió: es va vestir amb la seva millor armadura, va agafar l'escut i va empunyar l'espasa de virtut. A continuació va anar a pregar a Sant Martí de Pertegàs per encomanar-se a Déu. El drac ja es podia preparar!

Els habitants de Sant Celoni, en veure'l, el van encoratjar de valent. Per fi veien que els seus malsons podien acabar-se per sempre, estaven segurs que en Soler els lliuraria del drac. La fera tenia els dies comptats!

El ànims de la bona gent del poble el van omplir de confiança, res no podia fallar. Va muntar el seu cavall i es va dirigir a l'amagatall d'aquella bèstia.

Un cop va arribar davant el cau d'aquell monstre, la roca del Drac, la fera va sortir de seguida traient foc pels queixals. Però quan va veure el seu reflex a la brillant armadura i a l'escut d'en Soler, es va espantar. El monstre no havia vist mai la seva pròpia imatge terrible i ferotge, i es va horroritzar.

En Soler va aprofitar el moment de confusió del drac per tallar-li el coll d'un sol cop amb la seva espasa màgica.

Orgullós de la seva gesta, va arribar al poble
on la gent l'esperava al portal de la Força per
celebrar-ho. Va aixecar la seva espasa tacada
amb la sang del drac i va cridar:

Braç de virtut,
espasa de cavaller,
has migpartit la roca,
i el drac també.

Però es va equivocar. Va donar més importància al seu braç que no pas a l'espasa de virtut que havia rebut per matar al drac. Les paraules que hauria d'haver dit eren:

Espasa de virtut,
braç de cavaller,
has migpartit la roca
i el drac també.

Aquell moment d'arrogància el va pagar car, perquè la sang que regalimava per l'espasa li va arribar a la pell i el va enverinar. En Soler només va tenir temps de mirar el cel un últim cop abans de caure sense vida del cavall.

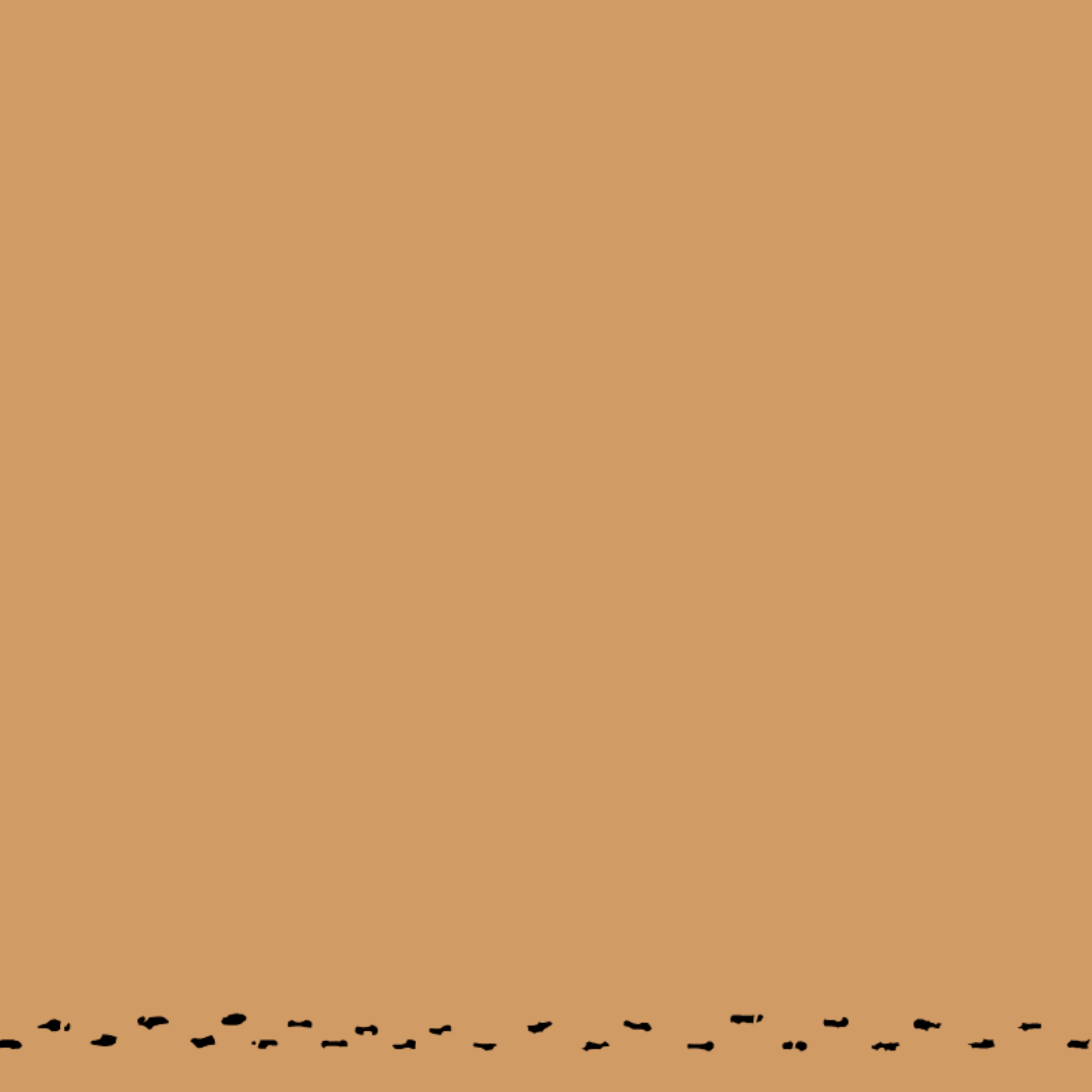

Malgrat la seva mort, la gent va estar molt contenta i agraïda amb el cavaller per haver-los lliurat del temible drac. En Soler es va guanyar un lloc per sempre en els cors dels celonins i per això, cada any, Sant Celoni recorda i celebra la història. El Drac de Vilardell acompanya la Colla de Diables de Sant Celoni i els nens i nenes de l'escola Soler de Vilardell passegen el seu gegantó.

I l'espasa? Sabeu què se'n va fer, de la magnífica espasa de Vilardell? Els cronistes medievals expliquen que va anar a parar a l'armeria dels comtes de Barcelona, els quals la van fer servir per guanyar diverses batalles.

Ajuntament de
Sant Celoni